

VRIJ, VROLIJK, VOLKSWAGENBUSJE

Wie droomt er eigenlijk niet stiekem van een oud
Volkswagenbusje? Leuke gordijntjes erin, en dan
op je dooie gemakje de vrijheid tegemoet.
Journalist Fleur Baxmeier deed alvast de research.

Het is zomer. Na maanden van gestreste voorbereidingen (waar gaan we naartoe, op welke site vinden we de goedkoopste vliegtickets, heb jij dat ene hostel nou nog te pakken gekregen?) ben ik al bijna een dag tevergeefs bezig om de meest essentiële vakantiebenodigdheden in onze ieniemienie backpacks te proppen, als mijn oog valt op de burens. In amper tien minuten tijd pakken zij hun ouderwetse Volkswagenbus vol met weekendtassen, kussens en dozen levensmiddelen. Ze zwaaien nog eens vrolijk naar ons, starten de motor, en hupla, hun vakantie is begonnen. Wat moet dat héérlijk zijn, verzucht ik tegen mijn vriend. Niks einde-loos plannen, maar de wagen inladen en gaan en slapen waar je maar wilt. Geen gepuzzel om onder het maximum van twintig vliegkilo's te blijven, maar tassen vol leesvoer meenemen. Heerlijk tuffen over 's heren wegen, koken op het schattige poppenfornuisje en in slaap vallen onder je eigen dekbed. Vrijheid, gordijntjes voor de ramen... het komt mij plotseling voor als hét ultieme vakantiegevoel. Datgene waar ik altijd al naar heb verlangd. En zo, op die dag en dat moment, begint mijn zoektocht naar een Volkswagenbus.

DOOS OP WIELEN

“Een Volkswagenbusje kom je natuurlijk niet zomaar tegen op straat,” begint Bob de Vogel, bestuurslid van de Vrienden Club T2 (VCT2), één van de vele Volkswagenclubs die ik op internet tegenkom. Ik ➡➡

‘Elk ritje is bijna een vakantieritje. Hoe dichtbij of ver weg je ook gaat, file of niet, regen of zonneschijn. Ik zie altijd lachende gezichten in en om de bus’

heb contact met Bob opgenomen om uit te vinden hoe ik aan zo’n busje kan komen, of het echt zo romantisch is als het lijkt en wat de voor- en nadelen zijn. “Het is hartstikke leuk om erin te rijden, de uitstraling is fantastisch – net als het hele wereldje eromheen. Maar je moet er wel rekening mee houden dat je een oude auto koopt.” Afhankelijk van het type kan dat zelfs meer dan vijftig jaar oud zijn, want de eerste exemplaren van de Volkswagenbus rolden al in 1948 van de transportband. Grappig idee dat het busje, dat nog steeds mensen van over de hele wereld lokt, is bedacht door een Nederlandse man. Vlak na de Tweede Wereldoorlog, tijdens een gesprek met de Britse eigenaren van Volkswagen over de import van hun vierwielers in Nederland, toverde Ben Pon zijn notitieboekje tevoorschijn en maakte uit het niets een ruwe schets van een rechthoekige transportwagen, een soort doos op wielen eigenlijk. Dat die schets tot aan 1990 de basis zou vormen voor de succesvolle Volkswagen Transporter (in de volksmond gewoon Volkswagenbusje), had Ben vast niet verwacht – maar het was wel wat er gebeurde. Ook al zijn er veel modernere modellen op de markt, het zijn nog steeds de eerste drie modellen die vanwege nostalgie en de knusse uitstraling zo geliefd zijn. De piepkleine T1 met het ‘lachende gezichtje’, die tot eind jaren zestig razend populair was, de motorisch verbeterde T2 en de iets hoekigere T3, die vanaf eind jaren zeventig gemaakt werd.

GEEN HAAST MEER

De grote vraag is echter nog steeds of het in de praktijk net zo fijn is om een ouderwets Volkswagenbusje te hebben als in theorie. “Ja!” roepen Joost en Femke Beukers desgevraagd in koor. Zij kochten er vier jaar geleden een en rijden er sinds die tijd lekker mee rond. “Als je de sleutel omdraait, het motortje ‘pruttelt’ en je de garage uitrijdt, heb je geen haast meer,” vertelt Joost. “Elk ritje is bijna een vakantieritje. Hoe dichtbij of ver weg je gaat, file of niet, regen of zonneschijn: het is altijd een genot voor mezelf en voor anderen. Ik zie altijd lachende gezichten in en om de bus.” Ook Mascha van der Vlerk vertelt louter lovend over haar twee (!) Volkswagenbusjes: “Mijn omgeving begrijpt niet altijd even goed dat wij twee van die busjes hebben en naar clubweekenden gaan met onbekenden die toevallig ook zo’n bus hebben. Maar ik zou niet meer zonder willen leven. Het is bijzonder, mensen kijken ernaar, je maakt makkelijk contact dankzij de bus. En de gezellige vormen en vrolijke kleurtjes maken dat ik al blij word als ik de bus voor de deur zie staan. Het is toch heel anders dan zo’n doorsnee grijze gezinsauto.” Martijn Groeneveld is als ik hem spreek nog vol van de eerste vakantie met zijn busje, die hij samen met zijn vriendin heeft gekocht. “Ik werk het hele jaar al binnen, dus in de vakantie wil ik buiten zijn en niet opgesloten zitten in een hotel. Maar kamperen op zo’n survivalachtige manier, daar heb ik niets mee. Een tent opzetten: vreselijk! Een busje is dan ideaal: je bent buiten, maar hebt ook de luxe van een koelkast, goede stoel en geluidsinstallatie. En je kunt in een kwartiertje verkassen, als je dat wilt.”

VOLSLAGEN A-TECHNISCH

De prijs die Martijn, Mascha en Joost hebben betaald voor hun busje, varieert van bijna tweeduizend tot tienduizend euro. Een opmerkelijk verschil voor busjes die er op het eerste gezicht exact hetzelfde uitzien. “Als je voor tweeduizend euro een goede T2 hebt gekocht, dan heb je heel veel geluk gehad,” zegt Delian de Gier, die samen met vriend Ben eigenaar is van verhuurbedrijf Vintage camperFan. “De laatste jaren is de vraag naar Volkswagenbusjes uit de jaren zestig, zeventig en tachtig enorm toegenomen, terwijl het aanbod steeds schaarser wordt. Daardoor zijn de prijzen met een klap omhooggeschoten.” Gemiddeld betaal je voor een T1 of T2 waar je zelf niks meer aan hoeft te doen al snel vijftien- tot twintigduizend euro, schat Delian.

Een T3 tik je zonder moeite voor minder op de kop, maar die zijn dan ook niet zo zeldzaam als de T1 en T2, waarvan er respectievelijk nog maar zo’n vijfhonderd en duizend exemplaren rondrijden in Nederland. Wil je een T1 of T2 aanschaffen, dan doe je er volgens Delian goed aan om het particuliere aanbod op Marktplaats en www.vwbusclub.nl nauwkeurig in de gaten te houden. “Soms tref je daar heel mooie exemplaren, maar meestal zijn het opknappertjes.” Ben je zoals ik volslagen a-technisch en niet zo van het opknappen, dan is een specialistisch verkoopbedrijf wellicht een beter idee. Dus: op naar Kieft en Klok Vintage Volkswagens in Renkum, waar een uitgebreide collectie T1’s en T2’s blinkend en wel op me staat te wachten. Wat zijn ze schattig! En wat zijn het er veel! “Het is begonnen als leuk tijdverdrijf,” lacht Marcel Molenaar, die bij Kieft en Klok werkt. “Maar inmiddels is het een echt bedrijf. De busjes zijn bij wijze van spreken niet aan te slepen.”

ONDERHOUD EN LIEFDE

Potentiële klanten die bij Kieft en Klok langskomen, zijn meestal op slag verliefd, vertelt Marcel terwijl hij toekijkt hoe ik de koplampen van een T1 aai. “Mensen denken vaak dat ze zo’n busje dagelijks kunnen gaan gebruiken, maar de techniek is en blijft oud, en vergt dus veel onderhoud. Dat beseffen mensen vaak niet. Ik zeg altijd: je koopt niet alleen een auto, maar ook een hobby. Het is niet zo dat je elke week moet sleutelen, maar zo’n vintage busje vereist wel onderhoud en liefde. Er in de winter mee rijden is ook zoiets: doodzonde! Want dan gaan ze geheid overal roesten.” Roest, daar valt mijn roze bril wel van af, en ik kruip – met enige moeite, dat wel – weer in mijn rol van onderzoeksjournalist. Want: waar moeten potentiële kopers als ik, behalve met roest, nog meer rekening mee houden? “Let altijd goed op of je een bus koopt met

een harde carrosserie,” legt Marcel uit. “Een goede harde bodem en geen rotte plekken, en als het even kan onbewerkt. Want als hij bewerkt is met roestwerend materiaal, kun je niet goed zien of er al roest onder zit. Je kunt sowieso de bus het beste even op een brug laten zetten. Schroevendraaier erbij en dan kijken of de kriksteunen, balken en wielkasten nog roestvrij zijn.” ➡

10X VOLKSWAGENBUSJES-WIJZER

www.vintagecamperfan.com: verhuur van Volkswagenbusjes vanaf 550 euro per week. www.reprowesty.com: complete sets om het interieur van je vintage busje te vernieuwen. www.vct2.nl: site voor liefhebbers van het T2-busje; organiseren ook weekendjes weg. www.vwbusclub.nl: voor alle types busjes, handig voor advies, tips en onderdelen. www.kieftenklok.nl: voor de aankoop van busjes, maar ze maken ook prachtige bekleding. www.bbt4vw.com: hebben verschillende types Volkswagenbusjes te koop staan. www.thecoolvw.com: een overzichtelijke webshop met allerhande nuttige onderdelen. www.vwvakrestaurant.nl: een site vol foto’s van bussen en hoe ze worden opgeknapt. www.vwclassics.nl: betrouwbare dealer van luchtgekoelde Volkswagens. www.oldtimerparts.nl: reparatie, renovatie en verkoop van klassieke Volkswagenbusjes.

Deze websites vind je ook op startpagina.nl/flow.

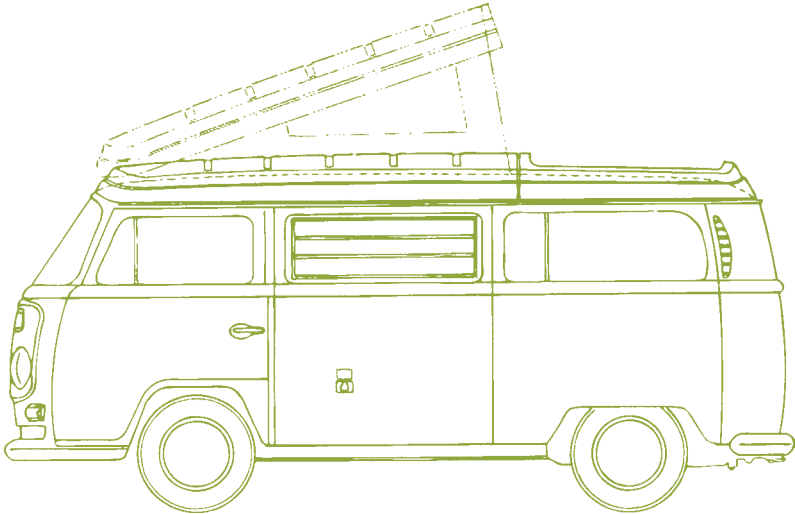
‘Je kunt niet snel, dus je hoeft ook niet snel’

Een ander puntje van aandacht is dat relaxed sturen er in de oude Volkswagenbusjes niet bij is. Sowieso is de topsnelheid met 120 km/u wel bereikt, maar door de smalle bandjes en het relatief grote oppervlak van de busjes zijn ze ook nog eens bijzonder wind-gevoelig. Marcel: “Als je op de snelweg rijdt, met een beetje wind of regen, dan moet je het stuur echt stevig vasthouden om op de juiste baan te blijven. Je hebt ook geen stuurbechrachting, dus tijdens langere ritten kweek je flinke spierballen!”

QUEEN OF THE ROAD

De hoogste tijd om zelf eens te ervaren hoe het is, in zo’n busje rijden. Anne Vroon en Gerben Schaaf hebben hun Volkswagenbusje pas een maandje, maar zijn best bereid hun trots even uit te lenen. Het opstarten alleen al is behoorlijk wennen; “Gewoon blijven gassen, totdat je het idee hebt dat hij niet meer afslaat,” aldus Gerben. En dan heb ik het nog niet eens over het rijden: alsof ik een vrachtwagen bestuur, en dan ook nog eentje die heel erg wiebelt en langzamer is dan de Vespa die ik vroeger had. “Juist de sloomheid van de auto, het gevoel van onthaasting, vind ik prettig,” vertelt Gerben, die de bus ideaal vindt voor spontane weekenduitstapjes met het gezin. “Je kunt niet snel, dus je hoeft ook niet snel.” Toegegeven: dat is net als het zware sturen even wennen, maar al snel voel ik me *queen of the road*. Letterlijk en figuurlijk ver verheven boven de andere weggebruikers, met de gordijntjes gezellig deinend achter me en het gerammel van de motor, zie ik mezelf zó richting Franse kust rijden.

xx _ flow Spoil yourself

“Waarom niet?” zegt Mireille Timmers, die jaarlijks duizenden kilo-meter aflegt in haar T2, model brandweerwagenbus. “Ik ben een echte kilometervreter: ik schrik er niet voor terug om op één dag op en neer van Brabant naar Friesland te rijden. Het leuke van zo’n bus is dat je bij de aankoop een hele familie cadeau krijgt. De leden van de club staan altijd en overal voor je klaar om je te helpen als je pech hebt, en dan zijn er nog de weekenden dat we er met z’n allen op uittrekken. Dan hebben we het vaak over onze busjes, maar ook over andere dingen. Het worden echt vrienden van je.”

LEKKER OVER DE TOP

Het is duidelijk. Er moet en zal een bus komen. Maar dan wel eentje van een betrouwbare dealer, want ik wil geen ‘klusbus’ die elke week naar de garage moet. In de winter rijden is geen optie, dus ik moet een stalling regelen. En vóórdat ik überhaupt iets koop, laat ik de betreffende bus onafhankelijk keuren door de ANWB. Auto’s ouder dan 25 jaar zijn vrijgesteld van wegenbelasting, dus daar hoef ik me niet druk om te maken. Maar ik moet er wél weer rekening mee houden dat mijn benzinekosten met een gemiddeld verbruik van één op acht een stuk hoger worden. Ik reken, pieker en twijfel. Terwijl de oplossing – zoals zo vaak – al die tijd onder handbereik ligt. Want, zo zegt mijn vriend, pragmatisch als altijd: “We hoeven er toch niet nú gelijk eentje te kopen? We kunnen in de komende zomervakantie toch ook gewoon een busje huren?” En dat, lieve mensen, is precies wat er op de planning staat. Een vakantie aan de Normandische kust in de Mellow Yellow van Vintage camperFan, lekker over de top bekleed, en voorzien van alle gemakken die je maar wenst. Nou ja, behalve stuurbechrachting dan, maar ik heb stiekem altijd al flinke spierballen willen hebben. ●

TEKST FLEUR BAXMEIER FOTOGRAFIE HOLLANDSE HOOGTE, E.A.